

ԱՆՅԱՆԳ ՆՈՒԱԳՆԵՐ

Աղուորներուն աղուորն այսօր,
Մանրիկ շրթունքն իր սիրատենչ բացած մեղմիւ,
Զերմ բառերովն հոգիին
Վերջապէս ինձ պատասխանեց.

«Ահա՛ քեզի ձեռքերն լոյս,
Որ մատներէս բըխող սարսուռն ըմպես անյագ.
Մեր սիրտը թող գովանայ
Ու ես սէրէդ թող գիտովնամ ...:

«Շրթներն վառ կոկոններ են,
Դեռ չըծաղկած, ներուժ տապէ մը լուռ կ'այրին,
Կ'ուզեն իրենց հուրքը թափել
Աղբիւրիդ ջինջ գուռին վըրայ...»:

—«Դի՛ր ձեռքիս մէջ ձեռքդ քնքուշ,
Ես գայն գգուեմ ու հոտոտեմ գերթ վարդի փունջ,
Մարմնիս մէջ թող ծաւալին
Քաղցրութիւններ, բարկ բուրումներ ...:

«Խոր հծծիւններ ես կ'իմանամ
Տրամածորան աչերուդ մէջ երբ կը սուգուիմ ...
Աչքերուս մէջ երբ որ կ'իյնայ
Հասակըդ նուրբ, ինչպէս քնար ...»:

Ըսի այսպէս, մինչ դողալէն
Յանձնեց ինծի թրթռուն տաւիղն իր մարմինին.
Անոր հեւքէն ես հիւսեցի
Արիւնիս վառ մեղեդին ...:

(«Աղբիւր Անմահութեան», Գ. Շաբը)

Թ. ԱԶԱՏԵԱՆ

1931, Պոլիս